

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **V. G.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 16, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2016, č. j. OAM-486/DS-PR-P14-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 2. 2017, č. j. 78 Az 24/2016 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanoveného zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví popsaným rozhodnutím zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť shledal, že žalobcova žádost je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona, protože státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Rakouská republika.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[3] Krajský soud konstatoval, že žalovaný provedl test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, dokud nedospěl ke kritériu, které bude moci na žalobcův případ použít. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění všech kritérií uvedených v člancích 8 až 15 nařízení Dublin III, a z tohoto důvodu byl nucen aplikovat kritérium dle čl. 3 odst. 2 první pododstavec nařízení, kdy z provedené lustrace v databázi EURODAC zjistil, že prvním členským státem, ve kterém žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, bylo Rakousko. Soud dále odkázal na judikaturu, podle které není využití diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III vynutitelné, a to ani soudní cestou. Dále soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016 – 34, č. 3447/2016 Sb. NSS, podle kterého lze diskreční oprávnění zakotvené v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III využít jen v případech, kdy je příslušnost určena dle čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, tedy dle kritérií kapitoly III, nikoliv dle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení („zbytkové“ kritérium).

[4] Žalovaný žádost žalobce o využití diskrečního oprávnění přezkoumal i přesto, že příslušnost členského státu k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla určena dle čl. 3 odst. 2 první pododstavec nařízení Dublin III. Žalovaný dle krajského soudu zvážil všechny okolnosti a dospěl k závěru, že tohoto institutu nevyužije. Své rozhodnutí v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnil.

[5] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Dle stěžovatele žalovaný nesprávně vyhodnotil možnost aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. Jeho žádost o mezinárodní ochranu by měla posoudit Česká republika, neboť Rakousko, které má být příslušné k rozhodnutí o žádosti, již v minulosti nedokázalo věc efektivně řešit. Žalovaný sice uvedl, že Rakousko má řadu možností, jak postupovat, dle stěžovatele ale Rakousko žádnými možnostmi nedisponuje. Může (stejně jako Česká republika) na omezenou dobu zajistit, může požádat Rusko či Gruzii o vydání cestovních dokladů a po uplynutí zákonem určené lhůty jej musí propustit. Rakousku tedy nezbyvá nic jiného než spoléhat na to, že stěžovatel po uplynutí zajištění ilegálně odcestuje mimo jeho území. Stěžovatel považuje za svou vlast Českou republiku, má zde těžiště svých soukromých zájmů, veškeré rodinné a partnerské vztahy. Dle stěžovatele je očividné, že striktní trvání na aplikaci dublinských kritérií povede pouze k absurdnímu řetězení problému, a bylo proto namíste posoudit věc více individualizovaným způsobem.

[7] Žalovaný ve vyjádření konstatoval, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze diskreční oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III ve stěžovatelově případě vůbec aplikovat. Z tohoto důvodu navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, resp. zamítnout jako nedůvodnou.

II. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Stěžovatel spojil s kasační stížností žádost o přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud pristoupil ihned po provedení všech nutných procesních úkonů k projednání kasační stížnosti, o této žádosti již samostatně nerozhodoval.

[9] Kasační stížnost je přípustná. Vzhledem k tomu, že jde o věc mezinárodní ochrany, zabýval se následně soud otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s.

[10] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[11] Dle stěžovatele je jeho kasační stížnost přijatelná, neboť se týká otázek, které dosud nebyly (vůbec či plně) judikaturou řešeny. Konkrétně jde o otázku, zda je možné rozhodnout o zastavení azylového řízení pro nepřislusnost České republiky v situaci, kdy se již ukázalo předchozí zastavení azylového řízení a předání věci jinému státu jako zcela neefektivní. Dle Nejvyššího správního soudu nejde o otázku judikatorně neřešenou. Soud neshledal ani jiný důvod, pro který by měl kasační stížnost považovat za přijatelnou.

[12] Stěžovatel dovozuje neefektivnost jeho předání ze skutečnosti, že byl již v minulosti do Rakouska předán a tento stát nebyl schopen řešit jeho „pobytovou situaci“. Skutečnost, že již příslušný stát o stěžovatelově žádosti jednou rozhodl, není pro posouzení jeho příslušnosti dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III rozhodná (rozsudek NSS ze dne 5. 10. 2016, č. j. 8 Azs 123/2016 - 30, č. 3514/2017 Sb. NSS). Taktéž není rozhodný subjektivní názor na efektivnost řízení o jeho žádosti v příslušném státě (systémové nedostatky stěžovatel nenamítá). Stěžovatel sám v kasační stížnosti konstatuje, že Rakousko má ve vztahu k němu stejné možnosti procesního postupu jako Česká republika; není tedy zjevné, v čem by mohla Česká republika postupující podle stejných právních předpisů, stěžovateli zajistit „efektivnější“ ochranu. To je zcela logickým důsledkem toho, že obě země jsou součástí dublinského systému. Dle zmíněného rozsudku č. j. 8 Azs 123/2016 - 30 pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dublinský systém znamenat právě to, že žadatel má právo na meritorní posouzení své žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze v jednom členském státě Evropské unie (tzv. „*one-chance-only princip*“).

[13] Cíli dublinského systému jsou nejen racionalizace posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tím dublinský systém směřuje k omezení až vyloučení jevu zvaného „*forum shopping*“, resp. „*asylum shopping*“ (srov. např. rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech *N. S. a další*, C-411/10, a *M. E. a další*, C-493/10, odst. 79). Dublinský systém proto naopak předpokládá, že žadatel podal alespoň jednu žádost, kterou je členský stát povinen přezkoumat, přezkoumává ji, *nebo o ní již rozhodl* (rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 5. 2012 ve věci *Kastrati*, C-620/10, odst. 45).

[14] Postup, kterého se stěžovatel domáhá (tj. posouzení jeho žádosti v České republice, nikoli v Rakouské republice, která je podle čl. 3 odst. 2 věty první nařízení Dublin III

příslušná), by proto ve své podstatě obcházel pravidla a smysl nařízení Dublin III. Okolnosti projednávané věci svědčí o tom, že stěžovatel se snažil dosáhnout posouzení své žádosti v České republice i proto, že se domnívá, že rozhodnutí zdejších orgánů by pro něj mohlo být příznivější. Jakkoli může být tato snaha lidsky pochopitelná, požaduje stěžovatel postup, kterému má existence nařízení Dublin III zabránit (zmiňovaný *asylum shopping*).

[15] Stěžovatel dále požaduje, aby jeho žádost byla posouzena v České republice z důvodu existujících soukromých a rodinných vazeb. Dle judikatury (srov. rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, či ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44) je povinností správního orgánu v případech hodných zvláštního zřetele odůvodnit nevyužití diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Mezi okolnosti hodné zvláštní zřetele je dle této judikatury nutno zařadit též tvrzení o existenci družky či přítelkyně na území České republiky. Dle rozsudku NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017 – 61, shora uvedené závěry neznamenají, že žalovaný má povinnost diskreční ustanovení aplikovat, má se však otázkou jeho nevyužití zabývat s ohledem na specifické okolnosti hodné zřetele. Ve stěžovatelově případě žalovaný této povinnosti dostal - jeho tvrzení při posuzování možnosti využití diskrečního oprávnění zvažoval (s. 5 – 6 rozhodnutí žalovaného), přičemž nepřekročil zákonné limity svého správního uvážení (srov. podrobněji k limitům správního uvážení ve vztahu k čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24). Ani zde tedy není dán žádný z důvodů přijatelnosti kasační stížnosti.

III. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje, a proto ji jako nepřijatelnou dle § 104a s. ř. s. odmítl.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[18] Krajský soud usnesením ze dne 12. 7. 2016, č. j. 78 Az 24/2016 - 14, ustanovil zástupcem stěžovatele Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta, a v takovém případě platí jeho odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti odměna za jeden úkon právní služby. Tím bylo písemné podání ve věci samé – kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za něž přísluší částka 3.100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tak odměna ustanoveného zástupce činí 3.400 Kč. Protože je advokát stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty, tj. o 714 Kč (tj. 21 % ze 3.400 Kč). Odměna ustanoveného zástupce tedy činí celkem 4.114 Kč a bude mu vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu